

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 października 2023 r.,  
w sprawie **G. J.**  
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.  
kasacji wniesionej przez obrońcę od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi  
z 17 stycznia 2023 r., sygn. akt V Ka 93/20  
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi  
z 2 października 2019 r. sygn. akt IV K 13/18

### **p o s t a n o w i ł:**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
  - 2. zwolnić skazanego G. J. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa;**
  - 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. Z. kwotę 442,80 zł (czteryście czterdzieści dwa złote i 80/100), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego G. J..**
- [SOP]**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 2 października 2019 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, w sprawie o sygn. akt IV K 13/18 uznał G. J. winnym popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i wymierzył mu za to karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec G. J. obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty

888,60 zł na rzecz pokrzywdzonego D. P. W pkt 2 wyroku skazany został uznany winnym popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W pkt 3 wyroku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi uznał G. J. winnym popełnienia czynu dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. W pkt 4 na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k., za zbiegające się przestępstwa wymierzono G. J. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Apelację od ww. wyroku złożył obrońca skazanego i oskarżyciel posiłkowy. Obrońca skazanego zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie: przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to w szczególności przepisów art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 201 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 415 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k., a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mający wpływ na jego treść.

Wyrokiem z 17 stycznia 2023 roku wydanym w sprawie V Ka 93/20 Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa z 2 października 2019 roku w sprawie IV K 13/18 w ten sposób, że zobowiązał oskarżonego G. J. do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego D. P. kwoty 888 zł oraz do zwrotu pokrzywdzonemu D. P. uszkodzonego dysku [...], w pozostałym zakresie utrzymując w mocy zaskarżony wyrok.

Od wskazanego wyżej wyroku sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca G.J. adw. J. G., zaskarżając go w całości i wnosząc o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi.

Obrońca zarzuciła rozstrzygnięciu:

1.naruszenie przepisów art. 433 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. §1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 201 k.p.k., art. 415 k.p.k. oraz art. 424 §1 k.p.k. - poprzez brak prawidłowej kontroli odwoławczej w zakresie zarzutów dotyczących przeprowadzonej przez sąd I instancji w sposób dowolny oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym w szczególności:

a) rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, która przyjęła cechy dowolnej, poprzez odmowę dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego i oparciu niekorzystnych dla oskarżonego ustaleń na zeznaniach niewiarygodnych świadków oskarżenia M.P. , M. D. , przy pominięciu materiału dowodowego przemawiającego na korzyść skazanego,

b) braku rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy,

2. art. 170 par. 3 k.p.k., w zw. z art. 193 § 1 k.p.k, w zw. z art. 458 k.p.k. przez zaniechanie rozpatrzenia wniosku dowodowego oskarżonego o dopuszczenie dowodu o ustalenie adresu łącza internetowego, z którego łączył się dysk,

3. art. 170 par. 3 k.p.k., w zw. z art. 458 k.p.k. przez zaniechanie rozpatrzenia wniosku dowodowego oskarżonego o dopuszczenie dowodu z dokumentu - wyroku Sądu w Z., sygn. akt [...],

4. art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 452 § 3 k.p.k. przez oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego o przesłuchanie w charakterze świadków S. B. i A. C. ,

5. art. 170 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k w zw. z art. 458 k.p.k. przez oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego o powołanie biegłego oraz o zabezpieczenie danych z dysku i historii przeglądarki,

6. art. 170 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. przez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o przeprowadzenie dowodów: z zeznań świadka M. P. , z konfrontacji świadka M. D. ze świadkiem Z. S. , z wyjaśnień oskarżonego G. J. , z zeznań świadka R. C. ,

7. art. 170 § 1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. przez oddalenie wniosku o zwrócenie się do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi o udzielenie informacji czy zostało skierowane do innej prokuratury zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa złożenia fałszywych zeznań przez świadka M. P. .

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. i 519 k.p.k. kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego i może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zamknięty katalog podstaw kasacyjnych wskazanych w art. 523 § 1 k.p.k. wyłącza spośród nich zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary.

Zgodnie również z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, podnoszone w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzuty pod adresem orzeczenia sądu pierwszej instancji, podlegają ewentualnemu rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne do należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. W każdym jednak wypadku, podstawą uwzględnienia kasacji może być jedynie obraza prawa, której dopuścił się sąd odwoławczy. Nie jest również dopuszczalne powtarzanie w kasacji zarzutów apelacyjnych, chyba że dotyczą one rażącego naruszenia prawa, a sąd odwoławczy je zignorował lub też przy ich rozpoznaniu doszło do obrazy prawa. Postępowanie kasacyjne nie może bowiem polegać na ponownej apelacyjnej kontroli orzeczenia i nie może być traktowane jako trzecia instancja (*tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r., sygn. IV KK 299/13*).

W zarzucie z pkt 1 nadzwyczajnego środka zaskarżenia autor kasacji zarzuca rozstrzygnięciu sądu odwoławczego dokonanie nieprawidłowej kontroli instancyjnej wskazując jako podstawę zarzutu treści art. 433 § 2 k.p.k. O obrazie art. 433 § 2 k.p.k. można mówić bowiem wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym.

Powyższy zarzut pomimo pozornego wskazywania na uchybienia, mające wystąpić na etapie postępowania odwoławczego, w istocie sprowadza się do kontestowania, wbrew treści art. 519 k.p.k., oceny materiału dowodowego dokonanej przez sąd I instancji i wyrażania dezaprobaty dla wyników kontroli odwoławczej, co wskazywało już *prima facie* na jego oczywistą bezzasadność. W przeważającej części zarzut ten również stanowi powielenie zarzutu wywiedzionego

w apelacji, co do którego w sposób rzetelny odniósł się sąd II instancji, co wynika z analizy pisemnych motywów rozstrzygnięcia.

Na marginesie wskazać również należy na wewnętrzną sprzeczność ww. zarzutu. Nie można bowiem równocześnie podnosić zarzutu obrazy przepisów art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., gdyż zarzut z art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania. Można o nim mówić dopiero wtedy, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób pełny i wyczerpujący oraz poddania ocenie wszystkich tych dowodów zgodnie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k., nadal pozostają wątpliwości, które nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonych.

Bezzasadne okazały się również zarzuty dotyczące oddalenia przez sąd odwoławczy wniosków dowodowych (pkt 4-7 kasacji).

Z treści uzasadnienia sądu ad quem wynika, z jakich powodów sąd odwoławczy oddalił: wniosek o zwrócenie się do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi o udzielenie informacji czy zostało skierowane do innej prokuratury zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa fałszywych zeznań przez świadka M. P. (pkt 7 kasacji), wniosek o przesłuchanie w charakterze świadków S. B. i A. C. (pkt 4 kasacji), wniosek o powołanie biegłego oraz o zabezpieczenie danych z dysku i historii przeglądarki (pkt 5 kasacji) oraz wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. P. , z konfrontacji świadka M. D. ze świadkiem Z. S. , z wyjaśnień oskarżonego G. J. , z zeznań świadka R. C. (pkt 5 kasacji). Sąd II instancji motywując brak konieczności uzupełniania postępowania dowodowego w zakresie złożonych wniosków podkreślił, że dowody przeprowadzane w postępowaniu odwoławczym nie mają celu ponownego rozpoznania sprawy, a mają jedynie charakter pomocniczy i uzupełniający w stosunku do dowodów zebranych w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji.

Wbrew tym rozważaniom sądu odwoławczego, uzasadnienie ww. zarzutów sprawdza się jedynie do zaprezentowania przez autora kasacji alternatywnej wersji oceny materiału dowodowego. Dodatkowo, nie respektując wymogów formułowania nadzwyczajnego środka zaskarżenia, skarżący nie wskazuje w zakresie ww. zarzutów na istotne i rażące naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Odnosząc się do zarzutów z pkt 2-3 kasacji wskazać należy, że jakkolwiek racje ma skarżący, że nieustosunkowanie się w sposób procesowy przez sąd ad quem do złożonych wniosków dowodowych stanowiło naruszenie prawa, to jednak nie miało istotnego wpływ na treść zapadłego orzeczenia. Dowody, o których przeprowadzenie wnioskowano, nie miały charakteru na tyle doniosłego, aby zmienić ocenę materiału dowodowego dotychczas zgromadzonego zaś skarżący nie wykazał w sposób skuteczny, że powyższe uchybienie sądu odwoławczego miało istotny wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono zaś na podstawie art. 624 §1 k.p.k. uznając, że istnieją podstawy do zwolnienia G. J. od uiszczenia tych kosztów. Opłata na rzecz świadczącego pomoc prawną z urzędu adw J. G., została zasądzona w wysokości odpowiadającej stawkom wynikającym z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2019.18 t.j. z dnia 2019.01.04).

[J.J.]

[ał]